

Stanisław K I A Ł K A s. Felicjana, urodził się 7 września 1911 roku w Szkole Kapitulnej pow. Rawicz.

Po ukończeniu w 1934 r. gimnazjum neoklasycznego w Pińsku, studiuje w latach 1934 - 1937 na wydziale filozoficznym Towarzystwa Jezusowego w Krakowie i uzyskuje dyplom "licencjata filozofii uniwersytetów papieskich".

W 1937 r. rozpoczyna studia matematyki i fizyki na Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie, przerwane wybuchem wojny niemiecko-rosyjskiej.

W latach wojny włącza się do ruchu oporu, uczestnicząc w działaniach Armii Krajowej na Wileńszczyźnie. W kwietniu 1945 r. zostaje wywieziony do Workuty, gdzie pracuje w kopalniach przy robotach budowlanych. Tam też uczy się sztukatorstwa i rzeźby, co zadecyduje o jego zawodzie po powrocie do kraju w listopadzie 1956 r.

Od 1 lutego 1957 r. podejmuje pracę w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu jako nauczyciel zawodu w specjalności sztukatorskiej. Później nastąpi modyfikacja angażu na nauczyciela przedmiotów pomocniczych. Równocześnie do 1969 r. pełni funkcję kierownika warsztatu sztukatorskiego w Katedrze Rzeźby i Projektowania Rzeźby na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby ze Studium Ceramiki i Szkła.

W 1976 r. przechodzi na emeryturę. Władze Uczelni zatrzymują Go jednak w Szkole na pół etatu.

Umiera po dłuższej chorobie 30 maja 1980 roku.

20-letnia sumienna praca Stanisława Kiałki w Szkole zyskuje mu zarówno uznanie przełożonych jak i zaszczytny szacunek koleżeństwa, ceniącego Jego prawdość charakteru i życzliwość dla ludzi.

Min. pełni funkcję kierownika do specjalnych powierzeń w III stopniu gen. "Młoda" - Szarymowca

Uznanie przełożonych manifestują liczne nagrody, m.in. 3 rektorskie, w tym 1 indywidualna za "wyróżniające się osiągnięcia w pracach z zakresu technik i technologii rzeźbiarskich, sztukatorskich i konserwacji rzeźby". /5.X.1974 r./

Końcowe sformułowanie, dotyczące konserwacji rzeźby ma swoje uzasadnienie w pracach Stanisława Kiałki na zewnątrz Uczelni, dla placówek kulturalnych, jak np przy odnawianiu zabytkowej fasady siedziby Konsulatu Niemieckiej Republiki Demokratycznej przy ul. Podwale 76, czy wykonanie modeli detali architektonicznych do foyer Opery Wrocławskiej.

Nieomal od początku swojej pracy w Szkole Stanisław Kiałka przystępuje do działalności związkowej i przez 3 kadencje pełni funkcję v-ce przewodniczącego, a w jednej kadencji przewodniczy Radzie Zakładowej Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki przy PWSSP. Dzięki Jego staraniom i osobistym zabiegom dochodzi do realizacji wielu atrakcyjnych imprez, m.in. wycieczki zagraniczne dla pracowników i zabawy noworoczne dla ich dzieci.

Podsumowanie dorobku Stanisława Kiałki w Szkole znajduje się w liście Rektora prof. Tadeusza Forowicza z dnia 14.I.1976 r., z okazji Jego przejścia na emeryturę:

"Szczególne uznanie należy się Obywatelowi za wysokie osiągnięcia w zakresie kunsztu sztukatorskiego, ^{który} dzięki zaletom pedagogicznym Obywatela był umiejętnie przekazywany studentom i jaknajlepiej wspomagał działalność twórczą pedagogów-rzeźbiarzy.

Wyjątkową zasługą Obywatela była ofiarna praca społeczna świadczona w ramach działalności uczelnianej organizacji związków zawodowych".

Cytowane wypowiedzi nie były gołosłowne, z ramienia Szkoły Stanisław Kiałka otrzymuje odznaki:

w 1971 r. Zasłużony dla Dolnego Śląska

w 1974 r. Zasłużony Działacz Kultury.

Podobnie wyróżniony został wśród szeregowych działaczy Związku - r 1971 r. otrzymał odznakę Zasłużony Działacz Związku-
wy.

Dobra pamięć o Stanisławie Kiałce wśród pracowników znalazła wyraz w ufundowanej, w 1982 r. ze składek koleżeńskich metalowej tablicy ze wspomnieniem Jego ofiarnej walki i pracy na chwałę Ojczyźnie.

Tablicę tę wmurowano w ścianę Szkoły w pobliżu pomieszczenia, w którym podjął pracę w 1957 r.

Wrocław, dnia 24 września 1984 r.

Pjaczevska